Sender de gran recorregut



Per DavidG el dc., 22/11/2017 - 09:00

La pregària és com avançar per un sender d'on, a esquerra i a dreta, surten trencalls enganyosos, que reclamen seductorament la meva atenció. D'una banda, surten els trencalls que semblen fer el camí més curt i fan creure que arribaré abans al meu destí. Són aquells trencalls de la pregària pels que vull que Déu confirmi els meus assumptes més que no pas jo consideri els seus. Externament és una pregària on prioritzo la comoditat i on em costa romandre quan crec que no passa res i m'avorreix tot. Sovintejar aquests trencalls és com esperar en els marges que Déu passi més que anar al seu encontre. Però, Déu ens vol en camí i, si no ho veig clar, com el cec de Jericó (Lc 18,35), em cal reclamar la seva ajuda per a que em digui on és i així desplaçar-me vers on ell sigui.
Per l'altra banda del sender, surten els trencalls que fan el recorregut més llarg però em volen fer creure que sols ells porten a Déu. Proposen un itinerari costarut, dur, fatigós, sols apte pels més preparats, els més llestos, els mes desperts. Es aquella pregària de llocs exclusius, de temps diferenciats i circumstàncies molt elaborades. Desanima als febles i entusiasma als conqueridors. Però no porten davant el Déu de la misericòrdia.
La pregària és com avançar per un sender on els senyals que em confirmen que vaig pel camí correcte són la humilitat i l'agraïment.